

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådet har tilsidesat Domstolens retspraksis, som afsagt i dom af 19. november 2019, A.K. m.fl. (Den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed) (C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982), dom af 15. juli 2021, Kommissionen mod Polen (Disciplinærordning for dommere) (C-791/19, EU:C:2021:596), kendelse af 8. april 2020, Kommissionen mod Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277) og kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 14. juli 2021, Kommissionen mod Polen (C-204/21 R, EU:C:2021:593), og har tilsidesat artikel 2 TEU og artikel 13, stk. 2, TEU.

Under dette anbringende har sagsøgeren endvidere gjort gældende, at Rådet har overskredet sin kompetence, for så vidt som det har forsøgt at fastlægge, hvorledes Polen skal efterkomme Domstolens retspraksis vedrørende disciplinærafdelingen ved den øverste domstol i Polen (herefter »disciplinærafdelingen«).

2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og friheder (herefter »chartret«), hvis fortolkning er stadfæstet af Domstolen.

Til støtte for anbringendet har sagsøgeren anført, at de milepæle, som den anfægtede afgørelse er baseret på, tilsidesætter artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt chartrets artikel 47, idet de:

- tillægger disciplinærafdelingens afgørelser retsvirkning i stedet for at anse dem for ugyldige,
 - pålægger de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, yderligere proceduremæssige byrder, usikkerhed og forsinkelser ved at kræve, at de pågældende dommere indleder nye sager ved en ny afdeling ved den øverste domstol med henblik på at rense deres navne, og
 - ikke engang forudsætter, at de pågældende dommere i det mindste bliver midlertidigt genindsat under afventning af udfaldet af en fornyet prøvelse.
3. Tredje anbringende om, at milepælene F1G, F2G og F3G i den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkelige til at genoprette en effektiv domstolsbeskyttelse i Polen, hvilket er en forudsætning for, at et intern kontrolsystem fungerer. Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse følgerlig tilsidesætter artikel 20, stk. 5, litra e), og artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/241 af 12. februar 2021 om oprettelse af genopretnings- og resiliensfaciliteten (EUT 2021, L 57, s. 17) og artikel 325 TEUF, som kræver et effektivt system til intern kontrol.
 4. Fjerde anbringende om, at Rådet har begået en retlig fejl og/eller har anlagt åbenbart urigtige skøn ved anvendelsen af artikel 19, stk. 3, i forordning 2021/241 ved godkendelsen af milepælene som »tilstrækkelige ordninger« til at forebygge, opdage og korrigere korruption i Polen.
 5. Femte anbringende om, at Rådet ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse og dermed har tilsidesat artikel 296 TEUF, chartrets artikel 41 og de EU-retlige principper.

Sag anlagt den 28. august 2022 — Reichters voor Reichters mod Rådet

(Sag T-533/22)

(2022/C 418/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Stichting Reichters voor Reichters ('s Gravenhage, Nederlandene) (ved Senior Counsel C. Zatschler, Barrister-at-law E. Egan McGrath og Solicitors A. Bateman og M. Delargy)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets gennemførelsesafgørelse af 17. juni 2022 om godkendelse af vurderingen af Polens genopretnings- og resiliensplan annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådet har tilsidesat Domstolens retspraksis, som afsagt i dom af 19. november 2019, A.K. m.fl. (Den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed) (C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982), dom af 15. juli 2021, Kommissionen mod Polen (Disciplinærorordning for dommere) (C-791/19, EU:C:2021:596), kendelse af 8. april 2020, Kommissionen mod Polen (C-791/19 R, EU:C:2020:277) og kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 14. juli 2021, Kommissionen mod Polen (C-204/21 R, EU:C:2021:593), og har tilsidesat artikel 2 TEU og artikel 13, stk. 2, TEU.

Under dette anbringende har sagsøgeren endvidere gjort gældende, at Rådet har overskredet sin kompetence, for så vidt som det har forsøgt at fastlægge, hvorledes Polen skal efterkomme Domstolens retspraksis vedrørende disciplinærafdelingen ved den øverste domstol i Polen (herefter »disciplinærafdelingen«).

2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og friheder (herefter »chartret«), hvis fortolkning er stadfæstet af Domstolen.

Til støtte for anbringendet har sagsøgeren anført, at de milepæle, som den anfægtede afgørelse er baseret på, tilsidesætter artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt chartrets artikel 47, idet de:

- tillægger disciplinærafdelingens afgørelser retsvirkning i stedet for at anse dem for ugyldige,
 - pålægger de dommere, der er berørt af disciplinærafdelingens afgørelser, yderligere proceduremæssige byrder, usikkerhed og forsinkelser ved at kræve, at de pågældende dommere indleder nye sager ved en ny afdeling ved den øverste domstol med henblik på at rense deres navne, og
 - ikke engang forudsætter, at de pågældende dommere i det mindste bliver midlertidigt genindsat under afventning af udfaldet af en fornyet prøvelse.
3. Tredje anbringende om, at milepælene F1G, F2G og F3G i den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkelige til at genoprette en effektiv domstolsbeskyttelse i Polen, hvilket er en forudsætning for, at et intern kontrolsystem fungerer. Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse følgelig tilsidesætter artikel 20, stk. 5, litra e), og artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/241 af 12. februar 2021 om oprettelse af genopretnings- og resiliensfaciliteten (EUT 2021, L 57, s. 17) og artikel 325 TEUF, som kræver et effektivt system til intern kontrol.
 4. Fjerde anbringende om, at Rådet har begået en retlig fejl og/eller har anlagt åbenbart urigtige skøn ved anvendelsen af artikel 19, stk. 3, i forordning 2021/241 ved godkendelsen af milepælene som »tilstrækkelige ordninger« til at forebygge, opdage og korrigere korruption i Polen.
 5. Femte anbringende om, at Rådet ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse og dermed har tilsidesat artikel 296 TEUF, chartrets artikel 41 og de EU-retlige principper.